

lige Depotforretninger tillige ved Krigsberedskab kunne afgive et Middel til at samle ældre Mandstab, bestemt til at indtræde i Forstærkningsafdelinger, vil kunne se bort fra en allerede i Fredstid gennemført Organisation af Forstærkningen og saaledes spare de Udgifter, som denne Organisation, der dog altid vil blive yderst mangelfuld, vil forarsage. Det, hvorpaa Accenten efter Mindretallets Formening hovedsagelig under vore nuværende Forhold bør lægges, er, at vi have den til Afværgelsen af det første Stød fornødne Troppestyrke saa disponibel som kun muligt, medens Nødvendigheden af denne Styrkes Forøgelse med nye Afdelinger først ved en længere Krigsforløb vil gøre sig gjældende. Dels med dette sidste Tilfælde, dels med mange andre Formaal for Die, der ved en ubrydende Krig fordrer Fyldbesiggørelse, maa Mindretallet dog anse det for rigtig, om det gjordes muligt for Krigsbestyrelsen at bevare et begrændset Antal af de paa Grund af Alder afftebgede Officerer af Hæren til Raadighed i nogle Aar efter deres Afgang for indtrædende Krigstilfælde, hvilket man, naar man ikke behøver at stille særegne Fordringer til Vedkommendes Opholdsstæd etc., formener at kunne opnaa uden de Bæmskeligheder, som nu vise sig for at faae Forstærkningsofficersposterne besatte, og for en ubetydelig Udgift. — Ligeledes anser Mindretallet det for nødvendigt at bevare Kjøbenhavns Bæmsning, mod hvis Formering i Genhold til det forelagte Forslag man ikke finder Noget at erindre. Mindretallet er fremdeles af den Formening, at Ordningen med Hensyn til Forværet af og Kommandoførelsen ved Kjøbenhavns Søbefæstning ligesom ogsaa hele Søminetjenesten rettest burde modificeres saaledes, at begge disse henlægges under Søværnet. Naar man ikke har troet paa Sagens nærværende Standpunkt at burde stille positive Forslag i denne Retning, saa er Grunden den, at flere Betingelser for Gjennemførelsen af denne Lante først igennem en længere Afvikling af de bestaaende Forhold ville kunne staffles tilveie, og man indskrænker sig derfor her til at opfordre de tvende Forsvarsministre til at forberede en Afvikling af dette Forhold med det fremhævede Formaal for Die. Hvad endelig Intendanturvæsenet angaar, da er Mindretallet ligesom Flertallet af den Formening, at man neppe har fremtalbt noget heldigt Forhold, da man ved den i Forbindelse med Hærløven staaende Lov om Hærens Forplejningsforpæ udfiklte den overordnede Intendanturbestyrelse af Krigsministeriet. Det maa derfor anse det for ønskeligt, at de i Lovforslaget indeholdte Bestemmelser Forplejningsforpæ vedrørende fjernes af Loven, og at Loven af 26de Mai 1868 angaaende Ordningen af det nævnte Korps fremdeles forbliver i Kraft, indtil Forholdene denne Sag vedrørende kunne tages under Overveelse i Forbindelse med en eventuel Omordning af Krigsministeriet.

Som det vil fremgaa af det ovenfor Udvaleget stiller nærværende Mindretal Hensynet til Hærens forsvarlige Uddannelse og Førelse, samt Udrustning og Bevæbning i første Række; kun naar disse Betingelser opfyldes, kan det efter vor Formening forsvares at stille Krav til, at Folket yder store personlige og finansielle Offre. Vi have imidlertid ogsaa forsøgt at bringe Kravet om disse Offre ned til det efter vor Overbevisning mindst Mulige og paa dette Punkt er der nogen Uenighed mellem os, idet de to Medlemmer af Mindretallet (Dinesen og Lermansen) tro at kunne gaa noget videre i Retning af Indskrænkning end det ene Medlem (Lvermoes). Medens saaledes de af det sidstnævnte Medlem foreslaaede Endringers Vedtagelse vilde medføre en Redskættelse i de aarlige Udgifter i Sammenligning med Regjeringens Forslag af c. 300,000 Kr., vil Vedtagelsen af de førstnævnte Medlemmers Forslag medføre en Redskættelse af c. 1/2 Mill. Kr. i Udgifterne. Naar vi betragte Spørgsmaalet om de personlige Byrder fra Befolkningens Standpunkt, mødes Mindretallet i den Betragtning, at fortaaviddt der skal være Tale om at opnaa Lempelser i disse — sammenlignet med de gjældende Bestemmelser — saa maa det for denne være af størst Betydning, om Lempelserne falde paa de gjentagne Indkaldelser og om mulig paa Garnisonstjenesten; af mindre Betydning er det derimod, om den første Uddannelse kræver lidt længere Tid. De gjentagne Indkaldelser i de Bærnepligtiges høiere Alder søles meget ofte som Bærnepligtens største Lyrd, og de to ovennævnte Medlemmer (Dinesen og Lermansen) lægge en saadan Vægt paa Bestemmelserne i denne Retning, at de maa fordrer det gennemført som en Grundsetning, at ingen vaabnøvet Menig, der efter den første almindelige Uddannelsen har gjort forfat Tjeneste, gjenindkaldes til de større aarlige Dveller mere end een Gang. Derved opnaas, at Bærnepligten for den Enkelte under Fredsforhold er aftjent i en forholdsvis ung Alder, og den Forstyrrelse i en erhvervet Livsstillung, som senere Indkaldelser kunne medføre, indtræder ikke.

Hvad Garnisonstjenesten angaar, da erkjender Mindretallet vel, at denne, naar den benyttes i Hærløvens Mand, vil kunne bidrage til en yderligere Udvikling af endel af Mandstabet og derigjennem give Afdelingerne større Fasthed; paa dette Punkt er der derfor kun forsaavidt Afvigelse i vore Ansuelser, at medens Dinesen og Lermansen ere af den Formening, at Hjemsendelsen af det til forfat Tjeneste tilbageholdte Mandstab bør ske samtidigt med Rekruternes Møde, altsaa omtrent 1ste Mai, anser Lvermoes det for nødvendigt, at Hjemsendelsen først finder Sted efter Efteraarssøvelsens Tilendbringelse, dels paa Grund af Uddannelsen, dels fordi han anser det for betænkeligt at blotte navnlig større Garnisoner for uddannet Jodfolk, samtidigt med at det forekom-